

ДРВЦЕ

ЛИСТ ТЕХНИЧКЕ ШКОЛЕ

"ДРВО АРТ"

наша школа је на Сајму намештаја добила Специјално
признање за иновативност наставе кроз практичне
радове ученика

ГОДИНА IX
БРОЈ 18
ДЕЦЕМБАР 2010.

Мудре мисли – Лав Николајевич Толстој

Трима путевима можемо да дођемо до мудрости. Прво: путем искуства; то је најтежи пут. Друго: путем подражавања; то је најлакши пут. Треће: путем размишљања; то је пут најплеменитији.

Дебело дрво почело је од танког прута. Деветоспратна кућа почела је од слагања цигли. Путовање од хиљаду километара почиње од једног корака. Пазите на своје мисли: оне су почетак поступка!

Да разум не може да управља животом, тврде само људи чији је разум тако покварен да му ни они сами не верују.

Труди се да не мислиш о ономе што сматраш лошим.

Често млади људи говоре: „Нећу да живим туђом памети, сам хоћу да размислим”. То је сасвим своја мисао драгоценија је од свих туђих мисли. Али, зашто да размишљам о ономе о чему је већ размишљано? У томе и јесте снага човечанства што може да се користи туђим мислима и да иде даље.

Цени добре мисли и своје и туђе кад их познајеш. Ништа ти неће толико помоћи колико добре мисли да извршиш истински задатак свога живота.

Човек се разликује од животиње само тиме што може да мисли. Једни људи развијају у себи ту способност, други не брину за то.

Способност мишљења је нешто најдрагоценије у човеку, и њу треба свим силама да чувамо и негујемо у себи.

✓ **ДРВЦЕ** ✓ www.drвна.edu.yu ✓ **издавач:** Техничка школа „Дрво арт”, Цара Душана 23, 11000 Београд, тел: 011/ 2632695 ✓ **директорка:** др Зорица Ђоковић ✓ **редакција:** Стручно веће српског језика и књижевности ✓ **рачунарска обрада:** Јасмина Павловић ✓ **главна уредница:** Јована Јовић III₃ ✓ **новинари:** Душан Седлић I₂, Немања Мендебаба I₂, Милена Стевановић II₁, Александра Дробац III₁, Жарко Николић III₁, Јована Радуловић III₂, Анђела Рађеновић III₂, Ива Цвјетићанин III₂, Дијана Марковић III₃, Сузана Максимовић III₃, Јована Малетић III₄, Мина Пајић IV₂, Јелена Петровић IV₂, Никола Крушчић IV₂

Лав Николајевич Толстој (9. IX 1828. – 22. XI 1910.)

Лав Николајевич Толстој, велики руски писац, рођен је као четврто од петоро деце у старој аристократској породици, у месту Јасна Пољана 1828. године.

У детињству рано остаје без мајке и оца. Старатељство добија његова тетка са очеве стране Пелагија Јушков. У осмој години Толстој је већ упознао нежност и горчину љубави, заљубивши се у деветогодишњу Соњечку Колошин. Читавог живота ће бити слаб према женама.

Лав почиње школовање у кући своје тетке, где га образују немачки и француски учитељи. Говорили су да није био баш добар ученик. Године 1843. уписује казањски универзитет, одсек оријенталних језика. И ту су га предавачи окарактерисали као лењог и неспособног. Тако су описивали човека који ће до краја живота савршено овладати са око 90 светских језика (између осталог и српским).

Године 1849. полаже испите на петроградском универзитету, али након два положена испита поново напушта студије и враћа се у Јасну Пољану. Тамо се препушта коцкању, женама, пићу и забави. Наставља да живи на линији Петроград - Јасна Пољана - Москва. Када се није проводио у граду, ловио је на свом имању. Почиње да пише дневник пун бола, горчине, незадовољства тренутним животом, жарке жеље за променом, као и сукоба између духовних стремљења и телесне пожуде.

У нади да ће се променити Толстој 1831. године одлази са братом Николајем на Кавказ где се придружује војсци као добровољац. За време боравка у војсци успева да објави први део будуће трилогије „Детињство, дечаштво, младост”, у водећим руским новинама „Савременик”. Као поручник радо је био виђен у највишим друштвеним круговима, а као књижевник је био обожаван. Међутим, не одговара му то друштвено удварање, јер је осећао да иза свега лежи велика лаж и удвориштво.

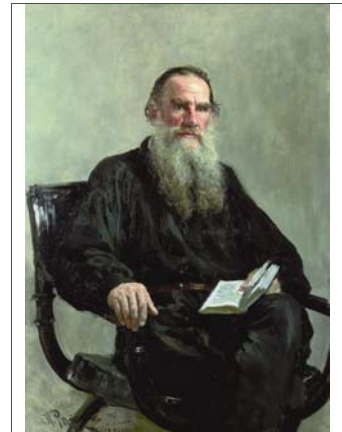

Враћа се у Петроград, потом у Јасну Пољану где се у периоду између 1856. и 1861. године веома ангажује око образовања сеоске деце – основао је сеоску школу, написао буквар и приче за децу.

Са објављивањем педагошког магазина „Јасна Пољана” Лав почиње 1862. године. У њему тврди да интелектуалци не би требало да уче сељаке, него да уче од њих. Стидео се свог незаслуженог, великог богатства и стиче поштовање сељака због своје велике дарежљивости.

Толстој се опрашта од свог младалачког живота решивши да ступи у брак који ће му, како је сматрао, унети стабилност у самачки живот. Човек који је од најраније младости био у сталној потрази за задовољствима са собарицама, певачицама, циганкама и многим другим женама, запросио је Софију Андрејевну Берс, најмлађу ћерку своје младалачке љубави Љубов Ислењеве. Толстој је своју будућу ташту када су били млади, у нападу љубоморе, гурнуо са балкона тако да је повредила ногу и дуго после тога храмала. Софија – Соња је имала само 16 година када се удала за Лава, али се показала као идеална жена, узорна мајка и домаћица, која му је родила 13 деце.

У првој деценији брака Толстојев креативни живот је био невероватно богат. Први део романа „Рат и мир” објављује 1865. године у „Руском гласнику” под насловом „Година 1865.”. Следеће године роман је завршен. У њему је успео да опише све људе са којима је долазио у додир. Роман се сматра делом историјско - филозофског приказа једне епохе.

*Иља Јефимович Рјепин
– Портрет, 1887.*

Толстој са супругом

У периоду од 1873. до 1877. године радио је на свом другом ремек - делу „Ана Карењина”. Роман је излазио у наставцима у „Руским новостима”. Наставља са писањем и до краја живота објављује многе чланке, приповетке и романе.

Толстој је имао велику потребу да се мења. Пролазио је кроз једну врсту личне трансформације, која је подразумевала промену многих животних навика. Оставио је цигарете, престао да једе месо, често је носио сеоску одећу, радио физичке послове, сматрајући их благотворним за морал. И док је растао у очима сељака, почињу проблеми у кући. Софија је била ангажована жена, која

је држала до свог аристократског порекла и сметале су јој такве промене. Почињу неслагања, свађе и мржња између Лава и Софије. У међувремену, Софија сазнаје за велики број жена које је Толстој имао током живота, што ствара почетак велике љубоморе, која касније постаје обострана. Врхунац свих неслагања је одлазак Толстоја из Јасне Пољане и одбијање да се на самерти сусретне са женом.

У октобру 1910. године Лав Николајевич Толстој напушта Јасну Пољану у пратњи своје најмлађе ћерке Александре и личног лекара, али без јасног плана пута. Због болести је прекинуо путовање у малом месту Астапово, где је и умро 22. новембра исте године.

Јована Малетић III₄

Спорт Интервју са...

У овом броју „Дрвцета” желимо да вам представимо двојицу другова који ускоро завршавају нашу школу, а својим спортским резултатима и стремљењима заслужују нашу пажњу. То су Адам Злох и Петар Каран, обојица ученици III₆.

Адаму Злоху спорт је често важнији од школе. Питали смо га:

☞ *Којим спортом си се бавио пре атлетике?*

☞ Пре него што ме је завела атлетика, тренирао сам фудбал. Две године сам веровао да је то прави спорт за мене.

☞ *Откуд баш атлетика?*

☞ На телевизији сам гледао митинг у атлетици, пре седам година. Одушевила ме брзина и лакоћа тркача и тад сам одлучио да пробам и сам. Ето, већ седам година тренирам свакодневно.

☞ *Како изгледа твој тренинг?*

☞ Прво се загревам 20 минута (око 6 km), вежбај, па тек онда трчим 3 x 1500 m или 5 x 800 m. Једино се суботом одмарам, док недељом идем на такмичења.

☞ *Услови и такмичења?*

☞ У Србији постоји само шест атлетских стадиона, а на пет се игра и фудбал, тако да је једини прави терен онај у Сремској Митровици. Видите да су услови за тренинг и такмичења јадни и смешни. Срећом, трчи се најчешће по трави, тако да такмичења могу да се организују било кад и било где.

☞ *Ризик и повреде?*

☞ У атлетици је ризик од повреде 50 %. Најчешће су повреде листа и колена. Протекле године сам два пута повредио колено. Ако се још једном повредим, мораћу на операцију и паузу од годину дана. Страшно.

☞ *Исхрана и здравље?*

☞ Пилеће месо и све врсте супа ми основна храна. „Брзу” храну не једем, нити је икоме препоручујем, јер прави спортисти живе здравим животом.

☞ *Планови?*

☞ Желео бих да упорним трудом постанем европски првак на 800 m, 1500 m или 300 m стипл. Једном сам имао баксузну трку у којој сам водио, али око 100 метара пре циља сам се оклизнуо и пао, па стигао на циљ тек четврти. Нека ми се то више никада не догоди!

Петар Каран, као што рекосмо, ускоро завршава нашу школу. Спортска гимназија му је била велика жеља. Али, мали број бодова га је довео код нас. Разочарење га је кратко држало, редовно је долазио на часове, задржао врло добар успех, а истовремено му је спорт на „првом месту”.

✍ *У којим спортовима си се „тражио”?*

✎ Опробао сам се у многим спортовима, прво ме привлачио карате, па кошарка и фудбал. Онда сам кренуо на пливање и кроз лепоту воде и лакоћу кретања схватио да баш то желим. Мада је било релативно касно почети с пливањем у осмом разреду основне школе, моја велика жеља за успехом, свакодневни труд и тренинзи су се исплатили. Пливање је индивидуални спорт што значи да само својим трудом можеш доћи до жељених резултата.

✍ *Шта је брзинско пливање?*

✎ Брзинско пливање је спорт у коме мораш да пређеш различите дистанце у што краћем временском периоду.

✍ *Како изгледа твој тренинг?*

✎ Устајем у шест сати, поједем банану, отрчим на тренинг како бих почео да вежбам у седам сати. Домаћин ми је спортски центар „Пинки”. Тренирам два сата, а пре уласка у базен се истежем и загревам. Обично пливам четири километра, док три пута недељно имам дупли тренинг, уз вежбе у теретани. То је веома напорно, зато сваки слободан тренутак користим за одмарање.

✍ *Услови и такмичења?*

✎ У Србији су услови за пливачки спорт веома лоши. Само је неколико београдских базена оспособљено за пливање. Чак ни они не задовољавају прописане стандарде. Такмичења се одржавају два пута месечно, нека у Србији, нека у околним државама. Највећи успех сам постигао освојивши прво место на међународном такмичењу „Анте Ламбаша” у Београду (на 50 метара прсно), пре два месеца, као и улазак у финале на такмичењу „Serbian Open” у Новом Саду у дисциплини 100 метара прсно.

✍ *Ризик и повреде?*

✎ Пливање је један од најбезбеднијих спортова, тако да су повреде веома ретке. Ризичан је само повратак са пливања (било тренинг или такмичење), јер могу лако да се прехладим.

✍ *Исхрана и здравље?*

✎ Важна је исхрана, што више разноврсног воћа и поврћа уз доста рибе и меса. Користим суплементе, додатке исхрани. Не препоручује се брза храна, јер су то „празне калорије”, штетне за организам. Уз правилну и разноврсну храну, неопходно је довољно сна.

✍ *Пороци и спорт?*

✎ Прави спортисти живе здраво, у сваком погледу. Пушење и алкохол им нису ни у примисли, али појединци користе допинг због тренутно бољих резултата. То је привид успеха, јер касније организам посустане и трајно страда.

✍ *Планови и жеље?*

✎ Желео бих да наставим школовање у Вишој спортској школи у Београду, да усавршим прсни стил пливања и „скратим” време. Бићу упоран, па ћу, надам се, испливати норму за европско првенство, које ће се одржати у Београду 2011. године.

Мото који ме води:

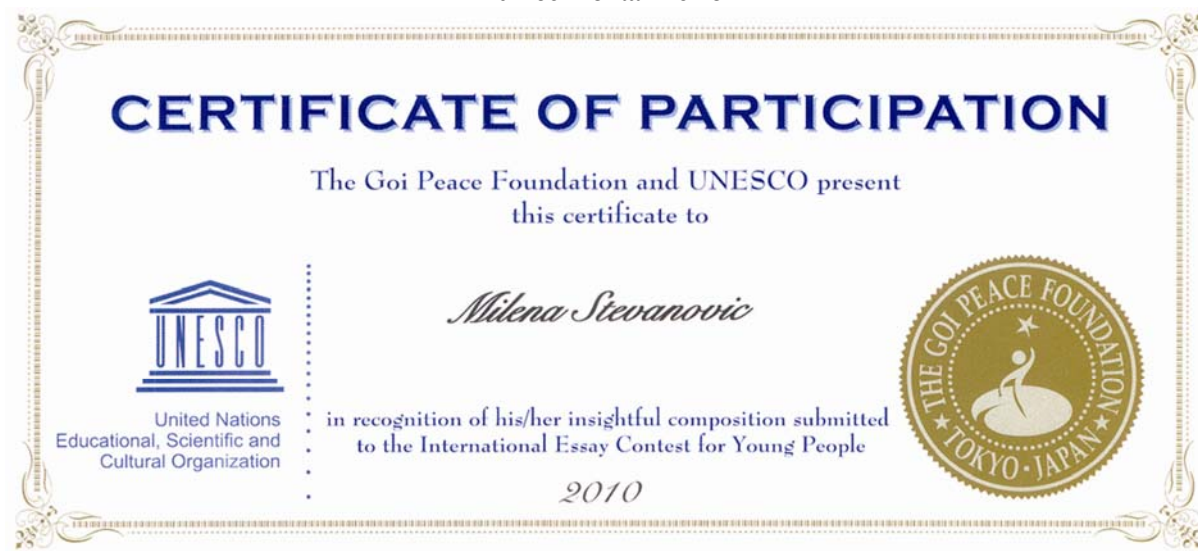
Пречицом се не стиже до резултата!

Ива Цвјетићанин III₂

Јесте ли знали да...

- ... да је језик камелеона око два пута дужи од свог тела?
- ... да је гепард једина мачка на свету која не може да увуче своје канце?
- ... да је младунче кенгура дугачко око 3 цм када се окоти?
- ... да је слепи миш једини сисар који може да лети?
- ... да је Демократска Република Конго била колонија осамдесет пута мање Белгије?
- ... да је сликар Ван Гог за живота продао само једну слику? То су „Црвени виногради”.

Учествовали смо на међународном такмичењу у писању есеја за младе које су организовали УНЕСКО и јапанска невладина организација. Тема овогодишњег такмичења је била: „Моја улога у стварању мирољубивог света”. Међу хиљадама радова из свих крајева света, три наше ученице истакле су се својом речитошћу, оригиналношћу и емотивношћу. Андреа Шкундрић, Стефана Арсић и Милена Стевановић показале су да уз њихову младост иде и одговорност, као и свест о времену у коме живимо. Прецизни Јапанци су одабрали победника, а нашим ученицама се захвалили сертификатима о запаженом учешћу на такмичењу. Уживајте у есејима наше Андрее, Стефане и Милене! Честитамо!

Моја улога у стварању мирољубивог света

Моја мама има неку теорију да нам Бог на рођењу да одређену количину памети и снаге и пусти нас у живот. Почињем задњих година да схватам ту њену теорију. Заправо, мислим да сазревам.

Осећам то! Снагом свог здравог разума прихватам добро, а одбијам лоше, а снагом своје чисте, младалачке душе чиним добро и покушавам да поправим лоше. Време неумитно тече и све се брзо мења у свету око мене. Неке ме ситуације плаше. Ухватим себе да сам немоћна пред налетом силе и агресије, али се не предајем. Све што осећам бацам на папир и пишем. Радује ме да још има оних који читају, па ће ваљда и ово моје искрено размишљање неко прочитати. Можда ће покушати и да разуме...

Да, моја душа пати, али уме да пева и снева. Ја свој револт према лошем исказујем на један сасвим обичан начин, а ипак тако суптилан.

То чиним кроз музику, цртање, писање и кроз безграничну количину љубави према својим најдражима, према другим људима и свему што ме окружује.

Ослушкујем своје, али и туђа срца. Покушавам да изградим споне међу људима, попут неуморне ткаље ткама ћилиме разумевања и љубави.

Неко ће рећи: „Младалачки занос!” Можда, рећи ћу ја, али када занос прође остаће дела иза мене.

Људи се памте не по томе што јесу, већ по ономе што чине. Снагом свога ума чиним добро и огрнута својим уметничким плаштом љубави борим се против зла. А под мојим плаштом, верујте ми, има много места.

Милена Стевановић II₁

Моја улога у стварању мирољубивог света

Одрасла сам слушајући приче о старој Југославији. „То је било некада”, говорили би одрасли, са уздахом и замагљеним погледима у даљину, као да из те заглданости покушавају да призову некадашњу срећу, мир и благостање о коме често причају.

Рођена сам 1993. у години кад већ увелико није постојала Југославија, дивна земља које се многи сећају. Прошло је 17 година од тада, а њихове успомене и сећања не бледе. Жал за прошлошћу, њеним сенкама и мирисима не престају. Није ми јасно шта се то деси у појединцу, људима, па из мира и среће, преко ноћи, уђу у потпуно уништење? Покушавала сам да схватим. Шта је то што разјари мржњу у човеку, па пожели да уништи друго људско биће? Како се одједном одрекне комплетне среће, душевне смирености и физичког мира, и већ сутрадан мрзи све оно што га је до тада чинило срећним?

Мислим да алаовост и бахатост владају модерним човеком, који је заборавио ко је, одакле потиче и где су му корени. Почео је изненада да се дели на беле, црне, жуте, црвене. Ако не према кожи, онда по вери, на православце, католике, муслимане, протестанте. Ни то му није довољно, па се дели по нацији. Докле?

Човек је решио да нађе оправдане разлоге за своју мржњу, заборављајући да сви потичемо из истог језгра, да имамо једнака права у животној борби и да нас Сунце истом лепотом греје. Нећу да будем део те велике помућене свести и жеље за уништењем! Не желим да улетим у временску машину, која прождири све што је вредно постојања! Мој избор је Љубав! Прихватам све људе и волим онаквим какви јесу, са свим њиховим врлинама и манама. Толерантност нас приближава и даје нам шансу да се разумемо срцима, а не ослањамо само на оно што видимо очима.

Највећи допринос у стварању мирољубивог света може да да само чиста љубав коју пружи сваки човек, без промисли.

Андреа Шкундрић III₂

Моја улога у стварању мирољубивог света

Живот је једна велика авантура, пустоловина. Опасност вреба свуда. Свакодневица је испуњена страхом, болом, муком, онолико колико је и среће, забаве, ужурбаности, љубави и многих драгих стварчица у њој. Сваки живот је један специфичан лавиринт. Сви крчимо пут кроз њега застајкујући, правећи грешке, падајући, али и чинећи добра дела. Залутамо, стижемо до ћорсокака, али успевамо да се извучемо и пронађемо ону праву и наизглед, безбедну путању. Свако од нас је јединка која учествује у стварању овог света. Чинимо да он постоји и буде баш овакав. Улепшавањем сопственог живота, утичемо и на сређивање околине. Не можемо променити оно што је било, нити можемо рећи да се ово или оно неће догодити. Свет не можемо преобразити, већ га само можемо побољшати као и сопствени живот. Знамо да лоше особине, дела, мисли изречене или не, шаљу негативне вибрације другима, док унутрашњи мир, хармонија, смиреност и благодет, јесу први кораци ка побољшању живота. Тако и љубав, лепа реч, искреност, вера, шаљу околини позитивне таласе и окрепљују не само људске душе, већ и биљке и животиње, које нам не могу рећи шта им смета. Верујем да стварање мирољубивијег света заправо и није претежак задатак. Довољно је да свако од нас бар једном дневно искрено некоме пожели здравље, упутити топлу реч, изостави псовку и увреду, не шутне куче и не ишчупа цвет. Сваког дана понављајмо у себи да љубав, вера и нада побеђују. Уложимо у стварање лепшег света и живота само мали напор. Најпре средимо неред, хаос и помраченост у нама самима, па тек онда пређимо на рашчишћавање света. Ослободимо се прљавих мисли, злих дела, несугласица, туча у кућама и школама. Схватимо да је уређивање планете велики посао којим носимо одговорност. Сви морамо бити стрпљиви и вредни, јаки, карактерни, како бисмо се ослободили зависти, порока, љубоморе. Учествујемо у угрожавању планете и носимо део одговорности за њено разарање, уједно заслужујемо и ситна признања за племенита дела, преданост и озбиљност које уносимо у посао којим побољшавамо живот и своје окружење. Пред многима је свакодневна дилема хоће ли поћи овим или оним путем, приморани су да праве избор, ризикују, одлучују. Долазе у незавидне ситуације и тешко проналазе прави пут. Али, живот и свет који смо створили сами, уз помоћ Бога, природе, јесу пустоловине и авантуре. Живот јесте замршен и тежак, али свако од нас може да улепша другог дан, размрси проблем и само једним осмехом придобије нечије срце, а то је већ много.

Стефана Арсић III₃

Представа Арт Лигнум

са аутором

редитељка Наташа Радоњић

„На младима свет остаје” каже народна пословица, а да је заиста тако потврдили су и талентовани ученици Техничке школе „Дрво Арт” из Београда, чланови позоришне дружине „Арт Лигнум”, који су почетком новембра у амфитеатру Пете београдске гимназије извели представу „1”, по сценарију нашег прослављеног драматурга Небојше Ромчевића.

Оно што ово извођење чини посебно интересантним јесте чињеница да представу до сада ниједно позориште није поставило на свој репертоар јер су, по речима Небојше Ромчевића, унапред одустајали због тога што је тешка за режију.

Са представом „1” Небојше Ромчевића „Арт Лигнум” је остварио и свој до сада највећи успех. Режију је потписала Наташа Радоњић, професорка српског језика и књижевности у школи „Дрво Арт” која се уједно налази и на челу трупе.

„Кроз ову причу хтели смо да покажемо да не морају само афирмисани глумци бити ти који ће вам са дасака које живот значе измамити осмехе и улепшати вам вече. Међу нама се увек крију млади, талентовани људи који чекају своју прилику да заблистају и неке улепшају вече” – каже Јована Петровић, једна од чланова „Арт Лигнум” и глумица у представи. Овим младим људима је свакако пошло је за руком да публику наведе да помисли да се налази на премијери у правом позоришту, пред правом бином и професионалним глумцима и да из сале изађе са осмехом на лицу. Кроз причу о великим сновима и амбицијама, која прати животе главних јунака Пеце, Бакија и Јелене, они су послали и важну поруку о којој свако од нас треба да размисли: Да ли личне интересе треба стављати изнад свега у циљу остварења сна да се буде број Један?!

Оно што је глумце додатно подстакло да дају све од себе приликом извођења представе јесте је и присуство Небојше Ромчевића у публици. Небојша Ромчевић, дипломирани драматург, писац, професор на Факултету драмских уметности и Факултету примењених уметности у Београду и Позоришној академији на Цетињу, аутор је 15 драма („Силе у ваздуху”, „Лаки комад”, „Гробљанска”, „Проклети Ковалски”, „Каролина Нојбер”, „Кривица”, „Парадокс”...) и сценариста филмова „Кордон” (режија Горан Марковић) и „На лепом плавом

Дунаву”, (режија Дарко Бајић), као и неколико ТВ серија од којих је најпознатија „Љубав, Навика и Паника” за која му је донела и највећу популарност и номинацију међу десет најбољих ситком серија на свету. Комади су му преведени на енглески, француски, немачки, руски, шпански, бугарски, пољски, словачки, украјински, каталонски и словеначки језик, а носилац је и бројних награда, међу којима су три Стеријине награде и два гран прија за сценарио за филм Кордон. Почетком ове године изашао је и његов први роман „Летњи дан до подне”.

Небојша Ромчевић је, са посебним задовољством и осмехом на лицу, пратио извођење своје представе и на крају је похвалио како глумце, тако и режију. Истакао је да му је посебно драго што је његово дело са папира пренесено на позорницу, а то га је и навело да се одазове позиву и присуствује извођењу представе.

„The Future Lies Within the Youth” – is a proverb that far too many people have ignored but talented student of Technical School „Drvo Art” and members of the theater group „Art Lignum” have indeed proven. At the beginning of November they performed the play „1” from famous Serbian playwright Nebojša Romčević.

What makes this performance particularly interesting is the fact that the play so far has not been performed in any of the theaters because, according to Nebojsa Romčević, it’s very difficult to be directed. This fact also makes this performance „Art Lignum”’s best achievement so far. Play was directed by Nataša Radonjić a professor of Serbian language and literature at „Wooden Art” and leader of „Art Lignum”.

„Through this story we wanted to show that not only well known and established actors will keep your eyes on stage and bring a smile on your face at the end of the evening. There are plenty of young, talented people who waiting for their chance to brighten up your day”- said Jovana Petrović, one of the members of the „Art Lignum” and actress in the play. These young people have most certainly succeeded to keep interest of their audience and to bring smiles on its faces. Through the story of big dreams and ambitions, which follows the lives of the main characters in play, they send an important message to everyone of us: Do you really need to put personal interests above everything and everyone else just to fulfil selfish dream of being the number One?!

What has further encouraged the actors to do their best while performing the play is the presence of Nebojša Romčević in the audience. Nebojsa Romčević has graduated playwright, he is also a writer, professor at the Faculty of Theatre Arts and the Faculty of Applied Arts and Theatre Academy in Cetinje, the author of 15 plays („The forces in the air”, „Grobljanska”, „Damn Kowalski”, „Karolina Nojber”, „Guilt”, „The paradox”...) and the screenwriter of movies „Kordon” (directed by Goran Markovic) and „On the Beautiful Blue Danube” (directed by Darko Bajic), as well as several TV series such as the famous „Love, Habit, and Panic” which brought him great popularity and was nominated among the top ten sitcom series in the world. His plays have been translated into English, French, German, Russian, Spanish, Bulgarian, Polish, Slovak, Ukrainian, Catalan and Slovenian language. He also received numerous prizes, three Sterija prizes and two Grand Prix for the screenplay of the film Kordon among them. Earlier this year his first novel „Summer day until noon” was published.

With great pleasure and a smile on his face Nebojsa Romčević watched his play being performed and he found nothing but praises for young actors and actresses and of course directing. He pointed out that he was particularly pleased that his work has finally reached the stage.

за STV – SERBIAN TELEVISION Chicago
инфо: Весна Ђурица
фото: Борко Динус

Најлепши писмени задаци

Разочарала сам се

Одувек сам веровала људима, сматрала да сви они који су увек били поред мене кад смо излазили, док смо се дружили, били неозбиљни и нисмо имали велике, праве проблеме, бити ту и када одрастемо и схватимо да живот није баш лак.

Брзо сам се везивала за људе и често са трудила да не видим њихове мане. Али, све се то променило пре три године када се у мој крај доселила једна, сада већ девојка. Веома брзо сам се спријатељила са њом, а још брже је успела да ми улије поверење. Била је уз мене када је требало да јој помогнем да се што боље уклопи, да упозна неке нове људе, али када год имам неки озбиљнији проблем, она или није имала времена за мене или би увек скретала са теме, а ја сам, не знам зашто, увек осећала потребу да морам да је саслушам, па ако знам на који начин, и помогнем. Никада ни од кога, па ни од ње нисам тражила ништа, осим тога да ме бар саслуша када ми то треба, а она ми је, наводно, била најбоља другарица. Иако су ми сви говорили да сам се променила, нисам хтела да поверујем у то, веровала сам њој. Трпела сам то две године и на крају „пукла” због ситнице. Тада сам се разочарала и у себе, а почела да сумњам у људе. Али, сви они који су ми говорили да сам се променила, били су ту. Упознала сам и нове особе које су опет у мени створиле позитивне мисли, али убедили ме и поступцима да ће увек бити ту за мене. Свима њима сам захвална, јер сам уз помоћ њих почела да савршено процењујем људе.

Много пута сам се разочарала, али из овога сам највише научила, и сада више ценим мишљење људи до којих ми је стварно стало и који су успели да ме убеди да ће увек бити ту.

Јована Стојчевић I₂

Посматрам, запажам, бележим...

Уторак је, обичан, кишни радни дан. После дана проведеног у школи, трчим и успевам да стигнем на аутобус. Гужва.

Као и увек, не успевам да пронађем слободно место. То могу само они најсрећнији. „Бацам” поглед на људе који седе. Не примећујем неку посебну радост због тога што имају једно место, и то само за себе. Већина њих спава, главе су им ослоњене на прозоре, са чије спољне стране лије киша. Неки од њих имају слушалице у ушима. Много им завидим, јер је моја батерија празна. У аутобусу влада тишина. Чује се само бучно брујање мотора и отварање аутобуских врата. На једној од многобројних станица у аутобус успевају да се прогурају две девојке. Лепо су обучене и одударају од средине. Њих две разбијају тишину која већ дуго влада. Држећи се за шипке изнад својих глава, бучно разговарају и смеју се. Мислим да су пробудиле некога. Средовечна жена са рајфом у коси одваја се од прозора и преврће очима. Међутим, веселе девојке убрзо напуштају аутобус. Али, чудно је то да сада и без њих нема тишине. У позадини се чују звуци нечијег мобилног телефона. Жена са рајфом вади мобилни из торбе и започиње разговор. Кроз прозор не могу да видим ништа. Замагљен је и успевам да видим само улична светла која, једно по једно, остају иза мене.

Аутобус стаје. Осврћем се око себе и схватам да треба да изађем. Полако ширим руке и, гурајући различите особе, тихо говорим: „Само мало.” Пробијајући се, осећам разне мирисе људи поред мене. Под је мокар, од мокрих и блатњавих ципела. Ко зна колико их је прошло овуда. Излазим. Врата се, шкрипећи, затварају. Опет почињем да трчим, јер кишобран нисам понела. Људи се склањају и сви су ужурбани. Прљаве баре су на све стране. Високи младић који трчи, борећи се са кишом, гази у једну бару и почиње да псује. Мислим да има и горих ствари од неналажења слободног места у аутобусу.

Биљана Враћеш I₃

Ћутим и слушам. Желим да и мене чују!

Сваки дан исто. Долазим из школе, почиње дневник. Вести сваког дана постају све лошије. „Људи остају без посла, отац убио дете, девојчица силована, десетогодишњак наркомански зависник...” Лоше вести нижу се једна за другом. А шта наша, вољена нам држава, ради по том питању? Шаље празна и ветром однесена обећања! У ствари, ради нешто по том питању, али не нешто што је исправно. Јавна је тајна да су људи из државног врха бескрупулозни лопови, лажљивци, мафијаши најгорег кова. А због чега је то тако? Зна се да је

новац највећи покретач света. Али не могу да схватим зашто су им битнији „шушкавци” него народ који живи на ивици сиромаштва, гладује и који се тренутно налази у безизлазној ситуацији? „Докле више овако?!”, питам се. Често пожелим да на један дан прошетам са нашим драгим госн. Председником. Пожелим да се на тренутак претварам да смо обични људи, да он није бољи од мене или од било кога другог. Желела бих да искрено разговарам и да му поставим пар питања о њему и његовом животу, а да му потом „плунем” у лице животне приче народа, кога он чува. Желела бих да ми искрено каже да ли му је уопште стало до људи које представља у своје име и да ли има вољу и намеру да им живот учини лакшим и лепшим? Али наш драги госн. Председник и ја никада нећемо отићи у ту шетњу. Никада од њега нећу добити одговоре на жељена питања. Када мало боље размислим, можда ми и не требају. Дела су та која најбоље показују и доказују љубав према некоме.

Можда ће, једног дана, доћи неко ко воли, коме је стало, који је предодређен за тако тежак, али племенит задатак, да чува и поштује своје људе. Време је да дођу дани без убистава, свађа, глади и очаја. Време је да дођу дани у којим ће вечну таму одагнати најбљештавије светло испуњено добротом, смехом, искреношћу и вечним миром.

Ива Цвјетићанин III₂

Симболи око мене

Свуда су. Ти симболи по којима распознајемо некога или нешто. Желим да пишем о нечему што све више и више захвата женску популацију, наравно у различитим годинама.

Девојчице од 13 - 14 година, па све до оних озбиљнијих, у нешто каснијим годинама, постају исте. Не бих да наводим, али зна се како изгледају те прототип девојке. Све су сличније једне другима. Раде и опонашају ствари које пре тог времена нису могле да смисле. Мрзеле су девојке које су такве а сада, када се погледају у огледало – исте су.

Узори су им познате звезде наше и стране естраде, што из сапуница што из света музике. Срећа би била да су те особе природне (колико је то могуће), него што пластичније – то боље.

Поред изгледа, то не би било то, да се бар мало не опонашају и особине тих звезда лепотица, које су, наравно, не баш за узор.

Поред њиховог сувише оскудног, натегнутог и сувише неприродног изгледа, иритантно је њихово понашање. Груде се да доминирају у мушком друштву, јер се тако одевене, само у њему крећу... И испуњење илузија су за њих... Наравно, све док не проговоре, јер се тек тад заправо види знање.

Драге моје даме, не бих да вас вређам. Али, ствари тако стоје. Лепота је пролазна – памет не!

Јелена Миловановић III₃

„Сањам ли? Ил би ово јавна била” - Алекса Шантић

Плаво небо. Светлост. Неки непознати људи смеју се око мене, не знам ко су. Починем да корачам. Полако. Тихо. Преплашено. Шта они желе од мене? Где сам то ја? Неко ми се приближава из даљине. Видим лик кроз маглу, изгледа ми познат. Лаганим корацима ми прилази, да, то је он. Мој деда.

Поново се смејемо. Исти је као што га памтим. Бела коса, најлепши осмех на свету и тај смирујући глас. Грли ме својим снажним рукама, љуби ме нежно, као што је само он знао. Када би само знао колико ми је недостајао све ово време, размишљам. Једна немирна суза ми се отима из ока, клизи низ образ. Он је брише. Говори да не плачем, да је он ту и да ће све бити у реду. Смејем се, колико сам само желела да чујем те речи. После дуго времена, срећна сам, онако истински. Окрећем се око себе, људи се смеју, ово као да је град осмеха, све је чисто. Лепо. Бело. Пита ме како су мама и тата. Тихо одговарам да су се развели, да „није ишло” и да „нико није крив”. Као да не верује својим ушима, баш то није желео да чује. Покушавам да променим тему, али не дозвољава ми. Пита за баку, како је, шта ради? Спуштам поглед, још тише одговарам да га и после оволико времена није преболела, да плаче кад год га неко спомене и да јој неизмерно недостаје. Сада је он тај који обара поглед. Подижем му главу, мамим један осмех, најлепши од свих, онај који желим да памтим цео живот.

Мрак. Отварам очи. Окрећем се. Нигде никога, седам на кревет и почињем да плачем. Тихо, да ме нико не чује. Љута сам. Бесна, ни овај пут нисам стигла да се опростим са њим, да му кажем да га волим највише на свету. И после осам година боли исто, али време не лечи ране, учи нас да живимо са њима.

Дијана Марковић III₃

Само је један кутак свемира који можете променити, а то сте ви сами

Мислиш, размишљаш и упорно се трудиш да разумеш ствари које се дешавају око тебе, а не примећујеш да је највећи проблем у теби.

Зашто? Зато што сам себи треба да будеш први и једини тачан одговор. Због чега? Јер кад схватиш сам себе, схваташ и друге. Како? Лако, чисте мисли су извор свих решења. Због чега је све то важно? Важно је јер ти својим добрим поступцима постајеш узор и пример другима. Да ли некад погрешим? Наравно, људски је грешити, али и учити на својим грешкама. Како имам снагу да наставим даље? Имам вољу да научим, и имам много добрих примера који ми говоре да ја то могу и да не посустанем. Да ли некад изгубим наду? Не! Нада последња умире. Да ли се некад разочарам? Да, највише кад схватим да сам се борила за нешто што се само кад слепо гледаш чини праведним. Како се понашате кад погрешите? Никад понизно, били сте недовољно информисани, али увек постоји друга шанса. Како пронаћи проблем? Проблеми се не проналазе, они сами долазе. Шта тад радити? Ефикасно решити препреку. Ако делује нерешиво? Увек има решење, само га треба пронаћи колико год то било тешко. А кад се промене правила? Правила се мењају као и сви ми и све што нас окружује. Како то? Новине у свету нас терају да размислимо и схватимо нове изворе, разлоге и чињенице. Увек има нешто ново. Шта ако се крене лошим путем? Не гледај више у слепило, отвори очи, дубоко удахни и крени да се бориш за бољу будућност.

Какве ово везе има са темом? Има, јер ако схватате сами себе и своје циљеве, онда видите да ли вам је потребна промена или не. Људи који не схватају да се за све у животу треба борити никад неће ни схватити у чему и због чега се треба мењати.

Промена је потребна, али треба прво да се промени много других ствари да бисте се ви почели мењати и несвесно утицати на мењање других. Кад све ово схватите и прихватите, тек онда сте се променили.

Сања Трикић IV₄

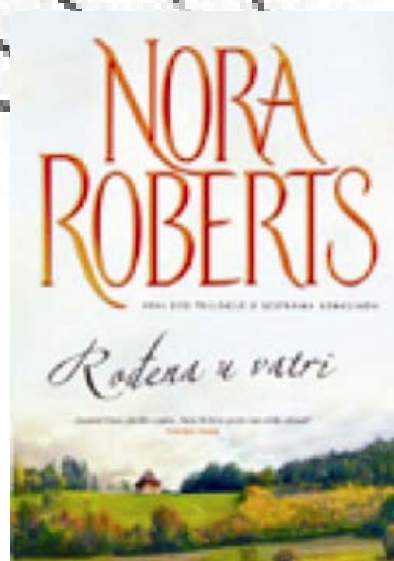
Препоручујемо, прочитајте!

Марта Ривера дела Круз –
Човек који је измишљао приче

Антоан де Сент-Егзипери –
Мали принц

Нора Робертс –
Рођена у ватри

Наша школа на Сајму намештаја 2010. – утисци ученика

У периоду од 15. 11. до 21. 11. 2010. године поново је одржан сајам намештаја у нашем граду под слоганом „Ин место за намештај”.

Као и прошле, и ове године је наша школа „Дрво арт” учествовала и имала свој штанд.

Поносни смо што смо постали део традиције и веома смо се трудили да будемо бољи. Желели смо да што верније представимо наш рад у школи.

Наш штанд се разликовао од других, привлачио је пажњу занимљивим радовима, веселом атмосфером и топлином. Било је пуно деце, као и одраслих који су се дивили нашим радовима.

Изложени су радови наших ученика, као и ученика из Школе за дизајн из Београда, Национална гиманзија за приложни изкуства „Тревненска школа” из Бугарске, Roth Gyula Gyakolo szakkozepisola es kollegium из Шопрона (Мађарска) и IPSIA Brugnera из Италије. Тема је била „Клупа за јавни простор”.

Наше залагање и труд се исплатио, награђени смо Специјалним признањем за иновативност наставе кроз практичне радове аутора. Ово признање нас је веома обрадовало и подстакло да се и даље трудимо и да будемо сваки пут бољи.

штанд наше школе

Јована Радуловић, Анђела Рађеновић III₂

Сајам нас је одушевио, јер смо први пут видели на једном месту много намештаја различитог дизајна. Највише људи се окупљало око штандова најновијих и најинтересантнијих модела. Ми смо запазили кинески намештај, а оригинална је лампа у облику коња, као и кинески традиционални трпезаријски сто са кружном окретном плочом на средини са које се служи јело. Видели смо и практичан намештај за мале станове, али нам је професорка рекла да су поједини комади израђени од некавалитетног материјала. Разни излагачи, велика понуда. Највише ми се свидела необична компјутерска столица, коју је дизајнирала фирма „Астра”, а мом другу је запала за око фотеља за опуштање. Иако смо сатима разгледали, није нам досадило и желели бисмо да током нашег школовања још који пут посетимо сајам намештаја.

Душан Седлић, Немања Мендебаба I₂

Ни ове године нисмо били одушевљени избором намештаја на сајму. Већина намештаја је из године у годину иста. Посећеност сајма је била јако слаба, у великој хали, која је раније врвела од људи, ове године није било никога. Ипак незаинтересовано разгледајући, један штанд нам је „запао за око” и то баш - кинески. Пажњу су нам привукле фигура свиње са тацном на глави и огроман коњ (у природној величини) на чијој глави је била лампа. Ту се налазио и традиционални сто са великом плочом и једном мањом у средини која се окреће. Изненадили смо се што су спојеви били добро одрађени, самим тим смо закључили да је намештај квалитетан без обзира на то што је кинески, а наше предрасуде о њиховим производима асоцирају на „КРШ”. Још једна занимљивост... Преко пута штанда наше школе налазила се врло занимљива столица са седиштем које је могло да се помера напред-назад, те леводесно и самим тим позива на удобно седење. Као што смо споменули, на сајму се налазио и штанд наше школе. Многи људи су били заинтересовани за намештај који су израдили наши ученици и били спремни да понуде велику суму новца за неке комаде. Имали смо и много

коњ - лампа

понууда од агенција које су нудиле сарадњу или рекламирање наших производа.

Након вишесатног обилажења сабрали смо утиске: намештај је све модернији, линије су праве, облици су коцкасти и самим тим се губи топлина. Не види се структура дрвета, све је јарких боја и намештај изгледа пластично. Они који нису били, нису много пропустили.

Јована Јовић, Дијана Марковић III₃

комода бидермајер

тоалетни сто Луј XIV

Од давнина, стилски намештај је био оличење раскоши, префињености, луксуза, и зато су сви дворови били опремљени том врстом намештаја. То је оличавало дух времена у ком је настао и до дана данашњег траје. Применом врхунске занатске израде и посебно одабраних материјала, стилски намештај поседује врхунски квалитет. Постоји више стилова, неки од најпознатијих су: Луј XIV, бидермајер, медаљон, рококо, барок... Да би овај намештај био што квалитетнији и бољи, израђује се од пуног дрвета (ораха, храста, букве, трешње...) и разних врста фурнира. Због свог изгледа и начина израде, стилски намештај је доста скупљи од осталих врста намештаја. Његова ручна израда зато и изискује дужи временски период. Да би се презентовао намештај купцима, постоје разне изложбе и сајмови. Код нас постоји Београдски сајам, на ком разни излагачи излажу своје производе. Посетивши Сајам намештаја, приметила сам штанд са стилским намештајем. Штанд је био опремљен са више салонских гарнитура и необичних софа за седење. Ту су се налазиле и трпезаријске гарнитуре, прелепе комоды и витрине. Људи који су посећивали овај штанд углавном су добро знали шта значи стилски намештај, каквог је квалитета и трајности. Неки би само застајкивали и дивили се изложеним експонатима а неки би чак љубазно замолили да седну и увере се у удобност фотеља, кревета и слично. Распоред гарнитура је био такав да се заиста стицао утисак једне кућне атмосфере, тако да сте могли замислити своју дневну собу, салон или трпезарију. Томе су допринели и одређени украсни детаљи попут слика, цвећа, драперија, посуђа. За куповину оваквог намештаја треба донети чврсту одлуку. То није производ који ћете променити за пар година, то је нешто што можете оставити својој деци, а уз мале преправке чак и унуцима. То је намештај за више генерација и за сва времена.

Сузана Максимовић III₃

Извештај са Сајма намештаја

Међународни Сајам намештаја и опреме са изложбом машина за дрвну индустрију је трајао од 15. до 21. новембра 2010. у Београду. Под слоганом „ИН место за намештај” Сајам је угостио 500 излагача, од којих 150 иностраних. Међу њима је и наша школа нашла своје место изложивши клупе за јавно седење које су настале у оквиру међународне радионице „Дизајн игралиште”. Овогодишњи Сајам намештаја имао је богату понуду различитог намештаја – од комадног до гарнитурног, намештај за опремање стамбеног простора, те намештај за опремање свих врста јавних објеката. Своје место на Сајму нашли су и елементи за опремање ентеријера. Као и претходних

Наташа прима награду

година predstavljene su mašine, uređaji, alati i oprema za drvnu industriju. Inostrani izlagači su došli iz: Slovenije, Turske, Hrvatske, Republike Srpske, Italije, Austrije, Danske, Nemačke, Francuske, Grčke, SAD, Poljske, Češke, Makedonije, Mađarske, Indije i Indonezije. Tradicionalna nagrada „Zlatni ključ” dodeljena je najuspešnijima. Naša škola je na Sajmu dobila Specijalno priznanje za inovativnost nastave kroz praktične radove autora: Nađe Tađić, Nataše Vučković, Danke Kujađić (učenici prošlogodišnjeg IV₂), te Anđele Stanojević, učenice prošlogodišnjeg IV₃. Naš štand je izazvao veliko interesovanje posetilaca. Najčešće su nas zapitkiivali koliko košta neka od klupa ili gde mogu da se kupa izloženi ekspoziti. Posetioci su bili veoma iznenađeni kad smo im rekli da su sve ekspozite izradili učenici srednjih škola. Zanimljivo im je bilo što su proizvodi originalni radovi učenika iz različitih zemalja. Jedan deo posetilaca je bio razočaran činjenicom da ekspoziti nisu na prodaju. Posetili su nas studenti beogradskog Šumarskog fakulteta, među kojima i mnogo bivših učenika naše škole, studenti Politehnike i studenti Fakulteta primenjene umetnosti iz Beograda, te učenici drvnoпрерађивачких школа из Новог Сада и Краљева.

Владислав Митић, професор стручних предмета

детал са нашег штанда - радови ученика на тему „клуба за јавни простор”

Савремени токови производње и продаје намештаја у систему *IKEA* у *Swedwoodu* - Шопрон

Производња намештаја у овој фабрици почела је 1992. године, а прави развој почиње од 1996. до 1999. године, када се фабрика реорганизује, организационо и продукционо прикључује шведском систему *IKEA*.

Технолошке могућности фабрике, организациони принципи, принципи очувања животне средине и брига о безбедности и здрављу на раду запослених су на завидном нивоу.

Фабрика је намењена за производњу фронтана (врата и чела фиока) од плоча на бази дрвета и масива, који се користе на кухињама које су у промету у систему *IKEA*. Фронтони се производе за европско и америчко тржиште. Сви производи намењени су за извоз и за познатог купца.

У складу са овим постављен је и технолошки процес фабрике који се састоји од две целине - процеса плоча и масива.

Хале су велике, добро осветљене, чисте, без прашине. На зиду сваке хале налази се дисплеј са кога се читавају параметри влажности ваздуха, температуре и времена. На плафонима се налазе навлаживачи ваздуха који одржавају потребну релативну влагу ваздуха и сталним распрскавањем водене магле, прикупљају микро прашину, која настаје у току производње. На овај начин одржава се технолошка чистоћа, која је усклађена са европским стандардима. Сви радници користе заштитна средства, због буке која се јавља у процесу производње.

Магацин фурнира има потпуно регулисану климу, ради одржавања равнотежне влаге у фурниру на максимум 8%. Интересантан је начин набавке и обезбеђења потребног фурнира који захтева *IKEA*. Фурнири стижу у фабрику, сигурносно запаковани и заштићени од атмосферских утицаја у већ формираним и спојеним фурнирским плаштевима. Сваки плашт је израђен са испоштованим технолошким карактеристикама, тако да се одмах користи за фурнирање. Потпуно је избегнута фаза кројења и спајања фурнира, која је пребачена на кооперанта - испоручиоца фурнира, па фабрика нема сецерај. Узимајући у обзир величине серија, овакав начин обезбеђења фурнира доноси знатно смањење трошкова производње. Мага-

цин је тако организован да обезбеди чување и контролу употребљивих плаштева за фурниране плоче.

Манипулација у магацину плоча решена је помоћу порталног крана, тако се значајно штеди манипулативни простор за путеве, а уједно обезбеђује веома прецизно напајање хоризонталног форматизера за кројење плоча. Решење просторне позиције магацина плоча решено је денивелацијом, за око 8 метара, у односу на радни магацин форматизера. На тај начин је омогућена већа висина слагања пакета плоча у магацину и ефикасан рад порталног крана. Технолошки процес плоча по редоследу операција не представља новину, али опрема на којој се процес обавља је на најсавременијем нивоу.

Са хоризонталног форматизера искројене плоче се транспортују на фурнирање и кантовање. Поступак формирања пакета за фурнирање обављају радници, ради завршне контроле квалитета и димензија плаштева. Сва манипулативна кретања и окретања, сем директног стављања плашта на плочу су аутоматизована или под контролом рачунара. Радници пре свега контролишу квалитет и врше промене радних диспозиција машина.

Аутоматизација је карактеристика свих технолошких фаза и операција. Релативно је мали број запослених с обзиром на обим производње. Већина опрема се изводи на затвореним обрадним центрима. Запослени контролишу систем, прате документацију и преко рачунара дају налоге машинама. Сваки обрадак је обележен бар кодовима и прати га одговарајући документ. На документу се налази бар код са кога се читава које операције и којим редоследом се извршавају. На документу се налазе и сви потребни технички подаци укључујући и цртеж. Очитавањем бар кода на обрадку и документу, шаље се потребна информација за све нивое погонског и радног праћења извршавања. Праћење извршења производње обавља се истовремено на два нивоа у фабрици и центру у Шведској. Тиме се остварује повезивање организационог праћења са фабрикама које израђују остале делове кухиње, али и са кооперантима који су у Икеиној организацији. Важан фактор је планирање и извршење производње.

После фурнирања лица и наличја изводи се фурнирање ивица. Обрада ивица се врши на најмодернијим обрадним центрима са ласерским контролама мера и вођењем радних агрегата. После брушења и чишћења плоча, по редоследу операција, који захтева конкретни производ из обрадног система излази површински обрађен фронт за кухињу. Ручне операције наношења премаза врше се само на ивицама плоча. У површинској обради преовлађује коришћење боја за дрво и премаза на воденој бази, мада има и полиуретанских премаза са УВ очвршћавањем. На крају процеса, на самом излазу, налази се завршна контрола квалитета израђених производа. На специјално осветљеним радним столовима, према тачно датом редоследу и захтевима, радници врше провере на узорцима. Посебно се на узетим узорцима испитује квалитет и издржљивост употребљених премаза: на кафу, алкохол, масноће, воду, сокове, сирће и сл. Фронтони чији квалитет задовољава високе стандарде иду даље на паковање. Производи који не задовољавају квалитет, а могу се поправити, враћају се назад у производњу са јасним инструкцијама, а непоправљиви иду за брикетирање или котларницу.

Начин паковања и даља дистрибуција производа представљају организационо мајсторство. Купац у некој Икеиној робној кући одабира димензије корпуса које му одговарају, комбинује их са естетски жељеним фронтонима, формирајући кухињу према својим потребама и укусу. Зато се при паковању, ради даље дистрибуције и монтаже, морају тачно дати компоненте које је купац одабрао. Дистрибутивним центрима морају се дати тачне информације, шта се у пакету налази и за кога је купца предвиђена. Сваки пакет мора да оде у дистрибутивни центар за који је наручен. Омот упакованог фронта за кухињу носи бар код, одговарајући цртеж и све податке који су потребни да би се остварила тачна испорука и монтажа у релативно кратким роковима. Овакав систем испоруке незамислив је без непрекорне радне дисциплине ангажованих радника и рачунарске подршке која се обавља из центра у Шведској. Сваки фронт се пакује посебно у картонску кутију (фасциклу) на потпуно аутоматизованој линији. У паковање се убацују потребни окови и завртњи за монтажу.

Процес обраде масива и израде фронтоних од масива технолошки је постављен без фазе кројења резане грађе. У процесу производње смањени су трошкови, због мање цене транспорта, непостојања отпатка, непотребних активности око оптимизације искоришћења грађе, поступка сушења и проблема око порекла сировине и заштите животне средине. Сви ови технолошко - организациони проблеми пребачени су на кооперанта уз диктирање ниских цена кројења. У магацин масива стижу потребне количине и димензије искројених обрадака. Магацин масива и-

ма контролу климе, а обраци су у заштитним фолијама са вакуумским паковањем, на Еуро палетама. Сваки ускладиштени обрадак има пратећу документацију из које се види када је стигао, од ког материјала, одакле, чему је намењен, које операције треба извршити или су биле извршене и где иде даље. Документ физички није велики, јер су подаци смештени у бар кодовима и шифрама.

Дистрибуција димензионисаних обрадака врши се на виљушкарима и ролерима. Фазе машинске обраде, склапања елемената и површинске обраде су потпуно аутоматизоване на CNC обрадним центрима. Најмодернија опрема се користи и прати класични редослед операција у обради масива, са читавим низом софистицираних могућности замене и намештања алата контроле димензија и подешавања. Припремање алата изводе кооперанти -оштрачи. Алати се мењају по временском редоследу, без обзира да ли су још увек довољно оштри. Главни посао радника је контрола уједначености и изгледа текстуре на обрацима, чиме се обезбеђује и уједначеност нијанси површински обрађеног фронта. Ово је од великог организационог значаја, јер се постиже највећи ниво разумевања са купцем, који је добио тачно оно што је платио, а у техничком смислу, готово потпуна заменљивост делова. Велика пажња посвећује се квалитету и изгледу улазних обрадака. Панои са фотографијама сортимената од масива са различитим грешкама и коментарима стоје готово испред сваког обрадног система. Испод сваке фотографије пише како радник треба да поступи, уколико се грешка појави.

Поступак одстрањивања отпатка је решен на класичан начин. Крупни отпадак се јавља практично само у делу кројења плоча и он се заједно са непоправљивим шкартом, количима транспортује до котларнице у којој се налази одговарајућа дробилица. Ситан отпадак и прашина одстрањују се системом за отпашивање са текстилним филтерима и повраћајем ваздуха у хале чиме се штеди енергија за грејање, хлађење и регулацију релативне влаге. Котларница је опремљена котловима, који као енергент користе дрвни отпадак и гас. У енергетском делу налази се и брикетирница за брикетирање уситњеног отпатка, ради стварања залиха горива за хладне периоде уз максималну уштеду простора за чување.

Swedwood фабрика у Шопрону је пример савршено организоване производње у коју је много уложено, али која је у стању да произведе производе највишег квалитета по ценама којима је веома тешко конкурисати. Она је илустрација споја организационог и технолошког знања и реализације, који је довео да компанија **IKEA** буде једна од највећих у свету.

(за припрему текста коришћен извештај из Шопрона Милана Николића, дипл. инж.)

Јово Килибарда, дипломирани инжењер

Сајам дрвне индустрије у Шопрону

На улазу нас је дочекао младић у необичној униформи. Сазнали смо да је студент Шумарског факултета у Мађарској, обучен у униформу студената факултета.

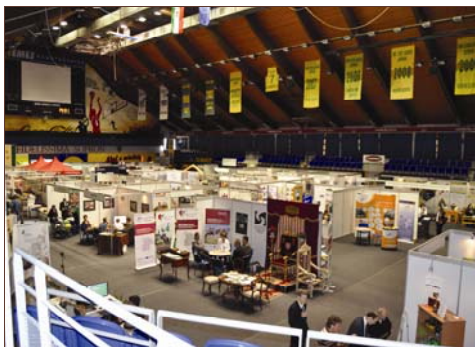
Сајам је представио опрему за шумаре и примарну прераду дрвета, а финална прерада и намештај су били слабије заступљени. Сајамски простор је подељен на отворени и затворени део.

На отвореном делу сајма смо видели тракторе за извлачење трупаца из шуме и камионе. Они су привлачили пажњу својом величином, снагом и могућностима које имају у експлоатацији. Изложене су и машине за примарну прераду: гатери различитих димензија, растружне тестере, машине за цепање дрвета, машине за прераду дрвног отпада, који настаје у шуми и слично.

Знатни део машина за примарну прераду дрвета, до сада, нисмо имали прилике да видимо. Тенденција је да се дрво, које је као сировина све цењеније, максимално искористи, а да се, колико је то могуће, бар делимично обради на месту сече.

Приказан је велики број ручних машина за финалну обраду. Своје штандове имали су познати произвођачи: „Макита”, „Бош” и други, који су посетиоцима сајма демонстрирали могућности ручних алата и машина. Сви заинтересовани су могли да се увере у квалитет ручних алата и машина, сами обрађујући узорке дрвета које су произвођачи припремили.

сајамска хала

У невеликом затвореном делу Сајма своје производе су приказали произвођачи намештаја и студенти. Приказани намештај је, углавном, био од масива. Видели смо различите стилске и стилизоване столице, те необичне комоде. Правих индустријских производа, када је у питању намештај, било је неколико.

На Сајму су били и поизвођачи дрвне галантерије, са необичним дизајном својих производа, чија је употребна вредност у свакодневном животу: даске за месо, варјаче различитих величина и намене, посуде, накит, чак и сувенири.

Изложбени простор је оправдао назив Сајам дрвне индустрије, јер су представљеним експонатима обухваћени сви сегменти дрвне индустрије.

Јелена Обрадов, професор стручних предмета

Дани Врачара

Поводом манифестације „Дани Врачара” која је трајала од 11. до 14. октобра 2010. године, у Шуматовачкој 122 је био отворен тродневни уметнички павиљон под називом „Art Flow/Уметност у току”. Тема павиљона је била процес настајања, вредновања и даљег живота и/или употребе уметничких дела. Ученици наше школе смера дрворезбар и течничар за обликовање намештаја и ентеријера су сликали, цртали, вајали, демонстрирали израду дубореза и израду мозаика, а посетиоци Шуматовачке су имали прилике да виде неке од њихових радова који су настали у току прошле школске године на радионици „Дизајн игралиште” 2010.

Уметнички павиљон под називом „Art Flow/Уметност у току” се састојао из више сегмената:

- изложба радова
- продајна изложба
- израда уметничких предмета у којој су могли да учествују посетиоци

– припрема индијске хране у којој су учествовали посетиоци.

Неформална, опуштена атмосфера допринела је да се и посетиоци и излагачи осећају слободно.

**Снежана Пантелић,
професор ликовне
културе**

Једна кућа једна прича Црква Ружица

Нико не зна када је тачно подигнута ни којој је ктитор, али се зна да је најстарија богомоља у Београду. Потиче из 15. века. Леђима се ослања на ратничке зидине Калемегдана. А са њене терасе се види питомина ушћа Саве и Дунава и пуца поглед на житну равницу. Ратничко иза – ратарско испред. Има ту нечег.

Када су Турци заузели Београд, претворили су Ружицу у барутану. Потом, 1867, по преузимању

*црква је оштећена у
Првом светском рату*

кључева града од Турака, кнез Михајло преуређује барутану поново у цркву. Ружица постаје војна црква.

У Првом светском рату је срушена аустријским и немачким гранатама – приликом заузимања Београда. Те гранате ће касније постати важне.

Краљ Александар Карађорђевић 1925. године обнавља Ружицу. Црква је добила данашњи изглед који подсећа на тврђаву са кулом. Војнички карактер богомоље најављују две скулптуре у природној величини: копљаник цара Душана и пешадинац из Балканских ратова. Али, изненађење је када се уђе у цркву. И

унутра има војничких симбола. Али се они претварају у нешто друго. Као што је крст претворен у

улаз у цркву

симбол различит од сврхе којој је служио. Крст је био средство мучења, а постао је симбол вере. Нешто слично крсту се види кад се уђе у нашу Ружицу.

После Првог светског рата, Војно – технички завод из Крагујевца направио је наменски за Ружицу три велика полијелеја (лустера). Изгледају сабласно аутентично ратнички. Средњи је већи од остала два. По изради су веома слични. „Тело” јелеја је снажно, од спојених граната за хаубице. Шири кругови лустера су израђени од метака за маузер пушку, а ужи од пиштољских. Степенасти кругови су спојени са

полијелеј

по три пирамидално укрштене сабље, док су при врху бајонети послужили као везиво кругова. Када се упале сијалице на лустерима, месинг муниције блешти као злато.

А ни та муниција није било која – то су гранате и меци аустријске и немачке војске који су испалени на цркву Ружицу 1915. године, приликом заузимања Београда. И управо је ова претворба учврстила цркву Ружицу у десет најзанимљивијих цркава у свету, по избору Светског удружења водича „Ten most unique churches”.

У нашој Ружици је видљива (опипљива) библијска порука: Изградимо град од камења којим нас каменују. Дубина ове поруке се истиче као један од најбољих светских примеа Тренч арта. У дословном преводу: Уметност у рововима. Појам је настао за време Првог светског рата у Француској, када су борци од дугог седења у рововима, узимали да праве декоративне предмете од потрошене муниције и оружја: пиксле, свећњаке, кутије, чаше, разна постоља, сувенире... Полијелеји из Ружице нису само естетски убедљиви, него су далеко више од декорисања одбаченог метала. Они показују и тајну српског опоравка од ратова у којима је земља била разарана и материјално и биолошки. Показати непријатељу да не може уништити душу у српском човеку, ма колико тона зла бацио. Ружица је наш доказ да смо некада знали да подигнемо човека у себи. и да са ногавица отресемо прашину ратова.

Никола Крушчић IV₂

Серија „Доктор Хаус“ Шерлок Холмс је послужио као инспирација

„Доктор Хаус“ је једна од најуспешнијих и најгледанијих телевизијских серија досад. Замислите да вам неко преприча о чему је реч. Сумњам да бисте схватили зашто је толико привлачна. Шта је то у овом серијалу што нас нагони да гледамо из сезоне у сезону детаљне описе болести чија имена на латинском нико од нас, сем понеком рекреативном хипохондру, готово да ништа не значе? Зашто истрајавамо да слушамо о небројаним симптомима које немамо где да сместимо, будући да већина нас о медицини не зна много? Не треба далеко лутати да би се дошло до одговора на питање о

томе шта лежи у основи популарности ове болничке приповести. У „Хаусу“ највише волимо да гледамо Хауса.

Сличности између Грегорија Хауса и чувеног измишљеног детектива Шерлока Холмса, кога је створио Артур Конан Дојл, редовно се појављују у серији. Сличност се огледа у Хаусовом ослањању на психологију, чак и у ситуацијама када није очигледно да се она може применити, индуктивном закључивању, као и у одбијању да прихвати случајеве које сматра незанимљивим. Његов истраживачки метод се своди на логичку елиминацију дијагноза у тренутку када се докаже да су немогуће; Холмс је користио сличан метод. Оба лика свирају музичке инструменте (Хаус свира клавир, гитару, и хармонику; Холмс свира виолину) и узимају наркотике (Хаус је зависан од викодина; Холмс рекреативно користи кокаин). Хаусов однос са Џејмсом Вилсоном подсећа на однос између Холмса и његовог поузданог сарадника, доктора Вотсона. Роберт Шон Леонард, који глуми Вилсонов лик, изјавио је да је првобитно било замишљено да Хаус и Вилсон раде заједно на медицинским случајевима у подједнакој мери како су то чинили Дојлови ликови; према његовом гледишту, Хаусов дијагностички тим је преузео тај аспект Вилсонове улоге. Хаусово презиме изабрано је као „суптилни омаж“ Шерлоку Холмсу. Број Хаусовог стана, 221б, је референца на адресу на којој је живео Холмс.

Понекад се у појединачним епизодама појављују додатне референце на случајеве Шерлока Холмса. Пацијент око кога се врти прича пилот епизоде је Ребека Адлер, чије је име изабрано према лику из прве кратке приче о Шерлоку Холмсу, Ајрин Адлер. У последњој епизоди друге сезоне, Хауса је погодио хицима из пиштоља човек који се презива Моријарти, као Холмсов велики непријатељ. У епизоди „То је дивна лаж“ емитованој у четвртој сезони, Хаус добија као божићни поклон „друго издање Конана Дојла“. У петој сезони, у епизоди „Радост свету“, Хаус, у покушају да превари свој тим, користи књигу Џозефа Бела, који је послужио Конану Дојлу као инспирација за лик Шерлока Холмса. Ту књигу је претходног Божића добио на поклон од Вилсона, који је у посвети написао „Грег, натерало ме је да се сетим тебе.“ Пре него што открије да је ту књигу он сам поклатио Хаусу, Вилсон говори неким члановима тима да је она припадала пацијенткињи Ајрин Адлер.

Иако је првобитно било замишљено да серију медицинске тематике чине међусобно независне епизоде, идеја је промењена када су сценаристи почели да детаљније разрађују главни лик. Централни део поставке серије је био да главни лик треба да буде на неки начин неспособан. Уместо инвалидских колица, Хаус је добио ожиљак на нози који се затим претворио у болесну ногу због које мора да користи штап за ходање. Доктор Хаус обично држи свој штап на страни повређене ноге. Трикови које Хаус чини са штапом током серије су креација самог главног глумца. Костимограф серије је припремио за главни лик имиџ који је требало да рефлектује његову небригу за одевање. Хаус обично носи изгужвану памучну мајицу, сако један број краћи него што је потребно, избледеле и изношене фармерке и љубичасто - сиве чарапе. Лоријева идеја је била да користи патике, јер је сматрао да је „човеку са штапом преко потребна функционална обућа.“ У гардероби му је на располагању 37 пари

Најк Шокс модела Најк патика. Током серије, доктор Хаус је носио памучне мајице које су дизајнирали познати креатори. Мајице се спремају за снимање тако што се претходне ноћи држе згужване у лопту.

У време када је сазнао да се тражи протагонисти за ову серију Лори је снимао филм у Намибији. Продуцентима је послао снимак који је направио у купатилу своје хотелске собе, јер је проценио да је то најсветлија просторија. С обзиром да је знао да се за ту улогу тражи амерички глумац, трудио се да се

не примети његов британски акценат. Аудицију је, наравно, прошао, а за улогу је од треће сезоне зарађивао 400.000 долара по епизоди.

Јелена Петровић IV₂

Музика

„Тврдо срце и велике уши”

Групу „Тврдо срце и велике уши” средином 1981. године основали су Драгутин Дода Савић (вокал), Небојша Боца Јовановић (гитара), Бранимир Бане Савић (бас) и Иван Рале Ранковић (бубњеви). Свој први сингл „Пуцањ у празно” и „Калемегдански танго” објавили су 2. децембра 1981. године за Југодиск у сопственој продукцији у тиражу од 3000 примерака. Као специјални гост акустични и електрични клавир свирала је Violeta Moldway а за прву страну синглице коришћен је колаж Mel Ramosa „Hippopotamus” из колекције Лудвиг Saarland Museum-a.

У току 1982. године снимали су песме „Мали принц” и „Писма путују” које су објављене на компилацији „Уместо малих”. Текстове, музику и аранжмане је урадио Дода Савић.

7. јула 1983. године за Југодиск у тиражу од 5000 примерака објавили су свој једини албум „Кажи овом бати па-па” у продукцији Банета Савића и Ралета Ранковића који су уједно урадили и све аранжмане. Текстове и музику урадио је Дода Савић. Са албума бих издвојила песме „Кажи овом бати па-па”, „Скидам се” и „Јутро”. Група је после издавања албума престала са радом.

Драгутин Савић и Иван Рале Ранковић 1986. године основали су групу „Улица од месеца” и 25. марта 1987. године објавили за ПГП РТБ истоимени албум у продукцији Корнелија Ковача. Албум је снимљен у београдском студију Aquarius а песме „Она не да” и „Одакле мени девојчица” су снимљене у музичком атељеу Корнелија Ковача.

Сингл: Пуцањ у празно/Калемегдански танго (Југодиск 1981)

Албум: Кажи овом бати па-па (Југодиск 1983)

Калемегдански танго

Једна бела рука
по ноћи лута
долети под мој прозор
и тихо ми лупа.
Брзо је пустим унутра
отресем снег с' капута
и љутим се што се слабо
обукла.

А она ме зове да шетамо кроз град
јер има пуно тога да ми прича
док седимо у светлу иза стакла
празног, покислог трамваја.

Мина Пајић IV₂

омот албума „Кажи овом бати па-па”

„Дебела Ненси”

„Дебела Ненси”, вероватно најбољи изданак крагујевачког РнР након групе „Смак”.

Несвакидашњи таленат лидера групе, мултиинструменталисте и певача Драгослава Танасковића Дрнде, који вас својим специфичним и сугестивним вокалом просто примора да се из прве заљубите у музику бенда, њихова су најбоља препорука за слушање...

На жалост, трајали су прекратко (’86 - ’89), и имају само једно неофицијелно издање (касету „по пола” са групом „Бледи руж”, од којих су касније настали „Освајачи”). На жалост, постоји још неколико песама које су чланови групе снимили, али су оне загубљене и више их нема ни у каквој архиви. Од групе „Бледи руж” настале су групе „Дебела Ненси” и „Освајачи” а од групе „Дебела Ненси” настала је група „Исток иза”.

омот касете

7 дана (опет сама те изгубио)

Седам дана падао је снег,
седам дана тражио сам те,
можда луташ кроз пусте улице,
седам дана падао је снег.

Ишао сам пустом улицом,
остављао трагове за собом,
полако их је снег прекрио,
опет сам те изгубио.

Свако лице које видим твоје је,
твој глас и твоје мисли моје жеље су,
откуцај твога срца су моји кораци,
бело небо изнад мене то си ти.

Седам дана падао је снег,
седам дана тражио сам те,
можда луташ кроз пусте улице,
седам дана падао је снег.

Ишао сам пустом улицом,
остављао трагове за собом,
полако их је снег прекрио,
опет сам те изгубио.

Буде ли те моји кораци

Ноћ је, врели дах младе лисице
У снегу што лежи
Бол је уморан већ је седми дан
И мрак је све тежи

Све што су ветрови однели
Све оне године памтиш ли

Дај ми бољи разлог да корачам
Хајде врати боје којих сећам се
Одлазиш ли или ми се враћаш
Имаш ли ме или опет губиш ме

Чује се кроз ноћ тиха музика
Са брода што тоне
Кише долазе кише заувек
И звона још звоне
Све што су ветрови однели
Све оне године памтиш ли
Дај ми бољи разлог да корачам
Хајде врати боје којих сећам се
Одлазиш ли или ми се враћаш
Имаш ли ме или опет губиш ме

Буде ли те моји кораци
Умеш ли да сањаш као пре
Кад ти јутро прозор отвори
Буде ли те моји кораци

Дај ми бољи разлог да корачам
Хајде врати боје којих сећам се
Одлазиш ли или ми се враћаш
Имаш ли ме или опет губиш ме

Буде ли те моји кораци
Умеш ли да сањаш као пре
Кад ти јутро прозор отвори
Буде ли те моји кораци

Мина Пајић IV₂

Упознајте своје професоре

Радмила Тодоровић, професор музичке уметности

☞ *Зашто сте одабрали овај позив?*

♪ Зато што сам још као дете мислила да је то најлепши позив, и нисам погрешила. Тетка ми је била наставник ликовног и музичког, она је свирала мандолину и пуштала ми примере озбиљне музике.

☞ *Колико дуго радите у нашој школи?*

♪ Лепих 27 година.

☞ *Коју сте средњу школу завршили и какве успомене носите из тог времена?*

♪ Средњу музичку школу „Др Војислав Вучковић” у Нишу. Носим лепе успомене на: прву љубав, искрено дружење, лепа путовања са хором по Југославији и Европи, када смо '73. године освојили 1. место у Нерпелту, у Белгији, певање у џез ансамблу, у ВИС-у „Вокс”. Заиста много лепих *животно-садржајних* успомена!

☞ *Какви су вам били факултетски дани?*

♪ Факултет музичке уметности ми је донео пуно обавеза, нимало лаких, што са собом носи неку посебну врсту достојанства, зрелости, испуњености садржајима због којих сам научила да вреднујем и свој и туђ живот!

☞ *Каква сећања носите на прве године рада у нашој школи?*

♪ Почетак рада у школи ми је био јако леп, јер ми се остварила жеља из детињства. Тада сам компоновала химну Момчилу Поповићу-Озрену, борцу, чије је име школа тада носила. Имала сам хор, оркестар народне и оркестар забавне музике, са којима сам освајала награде због којих сам поносна. Организовала сам и гитаријаду у дворишту школе, о којој се после дуго причало у граду!

☞ *Направите паралелу између некадашњих и садашњих генерација.*

♪ Шта значи разлика међу генерација? Та деца су слика и прилика онога што се дешава у породици, у друштву, онога што се дешава са њиховим жељама и могућностима. Деца су увек добра, само их треба подржати када то од нас очекују и пружити им обе руке када почну да губе тло под ногама. Ја сам за овакав начин размишљања од својих ученика добила захвалност у виду прелепог текста, створеног у моменту чисте искрености, што ме је јако дирнуло!

☞ *Коју особину код ученика највише цените?*

♪ Искреност и, наравно, жељу за сазнањем!

☞ *Како реагујете на ђачко знање/незнање и несташлуке?*

♪ Сматрам да је логично да ученик поседује знање, а код незнања прискачем у помоћ, трудећи се да им помогнем да празнине у знању попуне. Убеђена сам да су несташлуци саставни део одрастања и знам да ће их увек бити!

☞ *Издвојите занимљив детаљ из свог дугогодишњег рада.*

♪ На једном часу сам предавала лекцију барок и рекла да је трајао 150 година, а ученик је зачуђено питао: „Па, шта је тај јео, кад је толико живео?”.

☞ *Мислите ли да би нешто требало променити у школи?*

♪ Ученици су део школе, план и програм су нам други одредили, али било би лепо када бисмо пронашли простор за ђачки клуб у коме би они могли да се друже и покажу своју креативност.

☞ *Уз коју музику се опуштате?*

♪ Зависно од расположења, слушам различите врсте музике и она ми увек враћа енергију. Све, само не шунд!

☞ *Имате ли неостварених жеља?*

♪ Многе жеље сам остварила, али неке још увек чекају свој тренутак.

☞ *Шта бисте поручили нашим ученицима?*

♪ Да буду добри ученици, пре свега, добри људи!

Извините!

За све
проузроковане
невоље, за сва
претрпљена
понижења, за сва
разочарења.

Хвала!

За све спашене
несташлуке, за
сва светла на
крају тунела, за
све подршке
наших снова, зато
што сте одрадили
најтежи део посла
– направили људе
од нас!

са великим
поштовањем и
бескрајном
љубављу Ваше

IV₃

16. јун 2009.

Дејана Стојаковић, професор српског језика и књижевности

Стрип

Натчовек у плавом костиму

Од полубогова грчке митологије до савремених филмских јунака који чуда чине специјалним ефектима људи не престају да се диве суперхеројима. И њиховим супермоћима. Али, један се ипак издваја из армије надмоћних, по својој природи и надарености. Јунак овог филмског класика у неколико наставака није посебан због генетских мутација, његов подрум није дом најмодернијим технолошким изумима, а није ни снагом заражен убодом радиоактивног паука. Он је ванземаљац у плавим хеланкама и заогрнут црвеним плаштом, спасава човечанство. Јер то је посао за Супермена...

Са стрипа на филм

Најпознатији суперхерој рођен је у стрипу 30-тих година прошлог века, али је остао актуелан до данас у свим медијима. Љубитељи стрипа, научне фантастике и акције никако да се засите позитивца без мане који спасава свет од моћних зликоваца. Право име му је Кал Ел, а земаљско Кларк Кент и Супермен. Овај летећи јунак пореклом је са планете Криптон, а на Земљи се повремено скраси у измишљеном америчком граду Метрополису. По занимању је суперхерој који се крије иза маске смотаног новинара Кларка Кента. Највећа љубав му је новинарка Луис Лејн, а највећи непријатељ Лекс Лутор. Човека од челика или последњег сина Криптона креирали су талентовани писац Џери Сигл и стрип – цртач Џо Шустер још када су били тинејџери 1932. године. У једном магазину научне фантастике најпре су објавили причу о суперхероју ванземаљског порекла, да би тек 1938. године Супермен био објављен у форми правог стрипа.

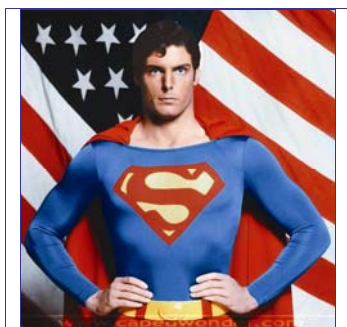

Као бебу родитељи су Кал Ела у капсули послали пут планете Земље, неколико тренутака пре него што је планета Криптон нестала у експлозији. Као најрођенијег прихвата га породица Кентових у месташцу Смолвил у Канзасу. У току одрастања Кларк схвата да је, најблаже речено, другачији од осталих. Бржи је од метка, моћнији од локомотиве и у стању је да прескочи највише зграде. Како се филмска технологија развијала видели смо да Супермен као од шале придржава зграде током земљотреса и безбедно спушта џамбо – цет на земљу, рукама придржавајући масивну летелицу.

Иако је одувек делио правду и кажњавао зликовце, оригинални Супермен није био тако углађених манира као данас. Лик који су осмислили Сигел и Шустер био је попут неотесаног полицајца, груб и агресиван, без јасних моралних начела. С времена на време омакла би му се и покоја псовка. Као аутентични јунак америчке културе Супермен је морао да буде радикално „ретуширан”. Савршеним телесним пропорцијама придружени су идеализам и строге моралне норме. Супермен је постао савршен! Због губитка родне груде овај натчовек је на папиру и филмској траци постао изузетно заштитнички расположен према Земљи и Земљанима. Да одбрани нови дом од сила мрака и зла, Супермен има читав арсенал супермоћи. Може да лети, отпоран је на метке, има натприродну брзину, вид и слух и супердах којим одбацује објекте или их замрзава. Школарцима је посебно симпатичана Суперменова вештина да у року од неколико секунди прочита дебелу књигу и успут до најситнијих детаља упамти њен садржај.

Дуго се није тачно знало шта је извор његових моћи. У првој верзији његова натприродна снага и вештине довођене су у везу са генетским наслеђем са Криптона, да би у каснијим остварењима постало јасно да је прави извор Суперменове моћи Сунце. Али, иако невероватно јак и моћан овај мирољубиви ванземаљац има Ахилову пету – криптонит. Реч је о минералу са његове родне планете који се после експлозије претворио у радиоактивни материјал. Зато није чудо што је светска јавност прошле године била шокирана када је откривено да измишљени минерал који лишава Супермена моћи заиста постоји и да се налази у Србији! Узорак који су у Србији ископали геолози једне мултинационалне рударске компаније има исти састав као убојити криптонит. Стручњаци су брже боље умирили јавност податком да за разлику од зеленог кристала, новооткривени минерал „мејд ин Србија” изгледа као бели прах и не емитује радиоактивност. Тако је Србија за длаку избегла да буде означена као извориште материјала који убија најчувенијег америчког суперјунака.

Кристофер Рив

мускулатуру, достојну суперчовека, тренирао је боди – билдинг под будним оком Дејвида Провса, који је у „Ратовима звезда” играо Дајта Вејдера. Паралелну улогу Кларка Кента Рив је градио по угледу на лик Керија Гранта у класику „Bringing up baby”.

Са Ривом у главној улози снимљена су још три наставка Супермена. У последњем филму из 1987. године Супермен свом вечитом непријатељу Лексу Лутору поручује:

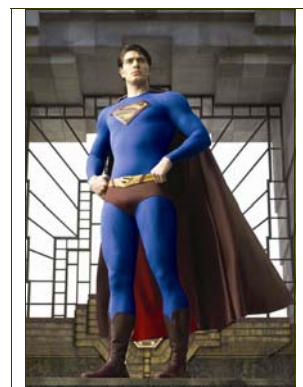
- Видимо се за 20 година!

Та сцена је у ствари снимљена 1986. године, а Супермен нас је дочекао тачно 20 година касније. „Повратак Супермена” из 2006. године режирао је Брајан Сингер. Он је хтео да Рив поново заигра у једној сцени филма, али је глумац (непокретан после пада са коња) преминуо пре почетка снимање. Редитељ му је посветио филм, а улогу Супермена доделио је мало познатом глумцу Брендону Руту. У лик Лекса Лутора ускочио је сјајни Кевин Спејси, коме је чак прилагођен лик. Прича се да се Спејси за време снимања возикао у ауто за голф са лутком Супемена и урлао:

- Супермен мора да умре!

По свему судећи, ова жеља антихероја неће се остварити. Суперменове авантуре се настављају, а репризни програм домаћих телевизија упорно нас подсећа на филмске класике о последњем Криптонцу!

Жарко Николић III

Брендон Рут

Поучна прича

Верујете ли ви у живот после рођења?

Близанци у материци разговарају:

- Да ли верујеш у живот после рођења?
- Наравно, сигурно постоји нешто после рођења... Можда смо овде баш зато да се припремимо на живот после рођења.
- То је глупост. Нема живота после рођења. Како би тај живот уопште изгледао?
- Не знам тачно, али уверен сам да ће бити више светла и да ћемо моћи ходати и јести својим устима.
- То је потпуна глупост. Знаш да је немогуће трчати и јести својим устима, па зато имамо пупчану врпцу. Кажем ти, после рођења нема живота. Пупчана врпца је прекратка.
- Уверен сам да постоји нешто после рођења. Нешто сасвим другачије него ово што живимо сада...
- Али нико се није вратио од тамо. Живот се после рођења завршава. Осим тога, живот није ништа друго него постојање у уској и мрачној околини.
- Па не знам баш тачно како изгледа живот после рођења, али ћемо у сваком случају срести нашу маму. Она ће затим бринути за нас.
- Мама?!? Ти верујеш у маму, па где би, по твојем, та мама била?
- Свуда око нас, наравно. Захваљујући њој смо живи, без ње не бисмо уопште постојали.
- Не верујем! Маму нисам никада видео, зато је јасно да не постоји.
- Да, могуће, али понекад, када смо потпуно мирни, можемо је чути како пева и милује наш свет. Знаш, уверен сам да живот после рођења у ствари тек започиње...

Милена Стевановић II

Наше другарице, близнакиње

Милица и Маја Радојевић. Близнакиње, на први поглед идентичне, али заправо потпуно различите. Интересује нас...

☞ *Шта радите у слободно време?*

Маја: Пратим спортска дешавања, читам и, наравно, дружим се.

Милица: Слушам музику, шетам, излазим са пријатељима, информишем се о свему што ме окружује.

☞ *Да ли имате заједничке хобије?*

Маја: Да, свакако. Наш заједнички хоби је тенис.

Милица: Мислим, какве бисмо ми близнакиње биле да их немамо?

Наравно да их имамо. То су тенис и читање.

☞ *Да ли се крећете у истом друштву, имате ли заједничке пријатеље?*

Маја: Па, наравно. Од „старта” смо заједно, а то подразумева и заједничке пријатеље.

Милица: Па, да. Почевши од нашег III₁, а делимо и друге, и пријатеље и непријатеље.

☞ *Који стил облачења волите и да ли размењујете гардеробу?*

Маја: Најугодније се осећам у спортској одећи, зато је спортски стил одевања мој омиљени. Понекад се морамо обући онако како то прилика захтева, тако да нисам увек спортски одевена. Да ли размењујемо гардеробу? Па, наравно!

Милица: Мој стил облачења је нека врста спортске елеганције и лежерног одевања. Волим да обучем оно што ми се свиди, тако да немам стил који би подразумевао само одређене ствари. Да, размењујемо гардеробу. Раније смо се скоро идентично облачиле, тако да нисмо имале шта да размењујемо. Данас је то сасвим другачије.

☞ *Да ли се бавите неким спортом?*

Маја: На жалост, не, али обожавам спорт. Мој омиљени спорт је тенис, пратим га скоро десет година. И увек ме највише обрадују успеси српских тенисера.

Милица: Не, не бавим се спортом, али волим да пратим спортска дешавања.

☞ *Пошто обожавате тенис, прокоментаришите успех наших тенисера у Дејвис купу?*

Маја: Веома ми је драго што су наши момци постигли толики успех, јер су га заиста заслужили. С обзиром на то колико су се трудили, мислим да је ово права награда за њих. Веома су ме обрадовали и усрећили, и хвала им на томе!

Милица: Ово је фантастичан успех! Мислим да су наши момци заслужено добили ту чувену „салатару”! Пресрећна сам због њиховог успеха.

☞ *Да ли сте икад због неког професора имале „ноћне море”?*

Маја: Не, нисам и мислим да нема потребе за тим.

Милица: Нисам, али не знам, можда су они због мене. Шалим се, наравно.

☞ *Да ли вас нервира када вас људи упоређују?*

Маја: То понекад зна да буде веома иритантно, али стрпљење је кључ преживљавања.

Милица: Некад ме је то страшно нервирало, а данас ми је чак и забавно. Схватила сам да је људима заиста тешко да нас разликују.

☞ *Да ли сте икад помислиле како би било кад не бисте имале једна другу?*

Маја: Просто не могу то да замислим и не желим ни да покушам.

Милица: Не, нисам, а и зашто бих? Мени је овако баш лепо.

☞ *Која је од вас старија?*

Маја: Милица је старија, али само 5 минута.

Милица: Да, ја сам старија. Врло мало, али ипак јесам!

☞ *Која се брже изнервира?*

Маја: Мислим да сам то ја. Ма, сигурно ја.

Милица: То је Маја, али имам и ја своје „ишчашене” минуте.

Александра Дробац III₁

Хоћу чисто!

Ученички парламент се ове школске године максимално залаже за чистоћу тоалета и ходника Школе.

Од почетка другог полугодишта, управа Парламента ће, обиласком сваког одељења појединачно, вршити едукативне разговоре у циљу подизања свести ученика. Циљ ове акције је да апелујемо на ученике да, зарад њиховог добра, поведу рачуна о хигијени.

Да ли и ти хоћеш чисто?

у име ученичког парламента:

Ивана Новаковић III₈

Да ли је ово права слика наше школе?

Научи да користиш тоалет,
ОКО ШКОЛЕ НЕМА ДОВОЉНО ДРВЕЊА
Где да окачимо упутство за отварање врата?
Врати се у пећину ако ти врата сметају

Ово су врата тоалета наше школе!

Да ли ти је и кућни модел врата исти?

Користи руке а не ноге при отварању врата!

Учествовали смо
Београдски фестивал цвећа

Београдски фестивал цвећа је манифестација која се организује у циљу промоције активног ангажовања у остваривању општег склада живота човека са природом и његовим природним окружењем. Ове године је организован у периоду између 24. и 26. септембра 2010. године.

Наша школа је учествовала на Фестивалу на препоруку Градског секретаријата за образовање и градске општине Стари град. Имали смо прилику да се представимо у два програма. У галерији „Прогрес”, од 24. до 26. септембра, била је изложена цветна инсталација наше школе, равноправно са инсталацијама „Гарден центра”, „Мале вртне радионице”, „Телефлоре” и других познатих фирми које се баве производњом, одржавањем или аранжирањем биљног материјала.

Такође, на платоу испред Филозофског факултета, за викенд, 25. и 26. септембра, на свака два сата, почев од 10 часова, наставнице и ученици наше школе су заинтересованим грађанима демонстрирали

израду цветних аранжмана и давали савете о нези и одржавању цвећа.

Учешће наше школе омогућила је општина Стари град која је сносила трошкове материјала који је био потребан за израду цветне инсталације и аранжмана. Догађај је био медијски веома испраћен.

У реализацији активности учествовале су све наставнице са смера пејзажна архитектура и велики број ученика.

Наташа Пејић, професор стручних предмета на смеру пејзажна архитектура

